

ע"פ 57330/01/18 - ועדה מקומית לתכנון חדרה נגד ישי-אריאל קורן

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"א 57330-01-18 ועדה מקומית לתכנון חדרה נ' קורן
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט נאסר ג'השאן
המערערת
נגד
המשיב
ועדה מקומית לתכנון חדרה
ישי-אריאל קורן

פסק דין

1. ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (כב' השופטת רקפת סגל מוהר) מיום 12.12.2017 אשר ניתנה בתו"ב 29181-05-16.
2. ביום 10.03.2016 הוגש כנגד המשיב ורעייתו - הגב' הדס קורן, כתב אישום שייחס להם עבירות של בניה ללא היתר ואי קיום צו הפסקת עבודה מנהלי, לפי סעיפים 204(א)(ב) ו-237 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק התכנון והבניה**") בגין בניית תוספת מבטון ובלוקים בשטח של כ-30 מ"ר מבלי שניתן להם היתר כדין לעשות כן, וגם בכך שהם המשיכו בביצוע עבודות בניה אלה בניגוד לשני צווי הפסקת עבודה מנהליים שנמסרו להם.
3. בתאריך 06.08.2017 הודיעה המערערת לבית משפט קמא לאחר שבחנה את הטענות שהועלו על-ידי רעייתו של המשיב, ועל אף שלא מצאה ממש במרבית טענותיה, החליטה לפנים משורת הדין לחזור מהאישום שהוגש נגדה וזאת משום שמכתב הזימון לחקירה נשלח לכתובת ממנה עברה הנאשמת ימים ספורים קודם לכן.
4. ביום 11.07.2017 הודה המשיב בעובדות כתב האישום וביקש מבית משפט קמא להפנותו לשירות המבחן לשם בחינת אפשרות סיום ההליך בעניינו, ללא הרשעה.
5. לאחר קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיב והחליט, בניגוד לעמדת המערערת, להימנע מהרשעתו של המשיב ולהסתפק בהטלת צו של"צ בהיקף של 80 שעות, התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ וכפל אגרה בסך 1,958 ₪.

6. החלטתו של בית משפט קמא נסמכת, בין היתר, על תסקיר שירות מבחן ועל מספר נימוקים אותם אמנה להלן.

7. לאחר שהמשיב טען בפני שירות המבחן כי רכש את הנכס בו בוצעו העבודות לצרכי השקעה, עת הוא היה מודע בעת הרכישה לחריגות הבניה בנכס והתכוון להסדירן, וכי כשקיבל את צווי ההפסקה פנה לעירייה על מנת לברר את העניין אך לדבריו שם קיבל את הרושם, שככל הנראה היה מוטעה, כי הוא יכול להמשיך את העבודות, הוגש תסקיר שירות מבחן ממנו עולה, כי שירות המבחן התרשם כי המשיב מכיר בבעייתיות ובתוצאות מעשיו, ומבטא נכונות לבצע עבודות לתועלת הציבור כעונש. עוד צוין בתסקיר כי המשיב הנו בן 41, נשוי ואב לשני ילדים, נעדר הרשעות קודמות. המשיב בעל תואר ראשון בכלכלה וניהול מהמכללה האקדמית תל-אביב יפו. מזה כשנתיים עובד כעצמאי וכבעלים של חברת סטארט-אפ חברתי. בתסקיר צוין כי המשיב טען בפניהם כי במסגרת עבודתו הוא נוסע לארצות הברית לעיתים תכופות וזאת לצורך פגישות עבודה עם משקיעים שונים. על-כן ביטא המשיב בפני קצין שירות המבחן חששותיו שמא הרשעה תפגע קשות בעסקיו ובתוכניותיו לעתיד מאחר והדבר עלול למנוע הנפקת ויזה (אשרת כניסה) לארה"ב. על-פי תסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו של המשיב, תואר המשיב כמי שביצע העבירה איננו מאפיין את התנהלותו בדרך כלל ואת מהלך חייו. על כן התרשם שירות המבחן, כי המשיב הורתע משמעותית מההליך המשפטי שהתקיים נגדו, ועל מנת להימנע מפגיעה עתידית בו במישור התעסוקתי הומלץ להימנע מהרשעתו, תוך חיובו בצו של"צ בהיקף של 80 שעות.

8. בית משפט קמא מצא, לנכון להימנע מהרשעת המשיב וזאת לאחר שדן באמות המידה להפעלת סמכותו של בית המשפט לעניין הימנעות מהרשעה וקבע כי לנוכח התרשמותו מהמשיב ומכנות גרסתו, לאחר שהביא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כעברו הנקי, נסיבות חיו, יחסו אל העבירות ותוצאותיהן, האחריות שנטל על מעשיו, פניותיו בזמן אמת אל המאשימה ופעילותו הנמרצת להכשרת הבניה העומדת בפני קבלת אישור סופי, וכן את הנזק שככל הנראה ייגרם למשיב כתוצאה מהרשעתו.

נימוקי הודעת הערעור וטענות הצדדים:

9. לפי המערערת, שגה בית משפט קמא בהחלטתו שלא להרשיע את המשיב כאשר, לטעמה, מדובר בתוצאה בלתי סבירה. המערערת טוענת כי עסקין בעבירות חמורות. על-פי הנטען, המשיב היה מודע למעשיו ועשה זאת מתוך מניע כלכלי (רכישת בית לשם השקעה). נטען עוד, כי פסיקת בתי המשפט לאורך השנים רצופה באמירות חד משמעיות אודות חומרתן של עבירות הבניה. נטען, כי מדובר בעבירות בעלות תוצאות קשות שיש להחמיר בענישה בגינן. המערערת מוסיפה, כי העבירה של אי קיום צו מצביעה על זלזול בחוק והיא מערערת את היכולת של הרשויות לאכוף ולמנוע את ביצוען.

10. המערערת טוענת כי עבירות התכנון והבניה הן עבירות הנעברות בדרך כלל על-ידי אנשים נורמטיביים, כאשר ההחלטה שלא להרשיע מורשעים בעבירות אלה תוביל למצב שבו לא יהיה בהליכי אכיפת עבירות

אלה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאלים מביצוען ולא יהיה בכך כדי לשנות את המציאות העגומה השוררת במדינה.

11. המערערת טוענת כי המשיב רכש את הבית וביצע את העבירות לשם השקעה, למטרת רווח כלכלי בלבד. המשמעות היא, שאין דינו של אדם שבנה מתוך מצוקת דיור או מצוקה אחרת כדינו של אדם שביצע את העבירות למטרות רווח. לטענת המערערת, על אף שידע המשיב כי מדובר בבנייה אסורה כאשר קיבל התראה, צווי הפסקה מנהליים ואף פנה במייל לב"כ המערערת אשר הבהירה לו כי מדובר בבנייה אסורה ועליו להפסיקה, אך בחר לעשות דין לעצמו והמשיך בביצוע העבירות כאשר כל מטרתו הנה יצירת רווח כלכלי.
12. המערערת מפנה להלכת כתב (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"), וטוענת כי מאחר ולא הוכח כי הרשעתו של המשיב תביא לפגיעה חמורה בסיכויי שיוקמו, פגיעה היוצרת יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה לבין חומרת העבירה, היה מקום ליישם את הכלל, שיש להרשיע את המשיב. לטענת המערערת, טענת המשיב כי ההרשעה יכול ותמנע ממנו אפשרות להוצאת אשרת כניסה לארה"ב הנה תיאורטית בלבד, כאשר לא הובאו ראיות כלשהן להוכחת נזק קונקרטי שייגרם מההרשעה. המשיב לא הוכיח כי אכן הרשעה בעבירה על-פי חוק התכנון והבנייה תמנע הוצאת ויזה לארה"ב או כי קיימת עסקה קונקרטית על הפרק שהרשעה תסכלה.
13. המערערת עוד טוענת בהודעת הערעור כי בהתאם לתיקון 113 אי הרשעת נאשם אפשרית ככל שהיא חורגת לקולא ממתחם העונש ההולם רק מנימוקי שיקום הנאשם. במקרה דנן, אין כל רלוונטיות לשיקומו של המשיב ומשכך אין בכך הצדקה לאי הרשעתו.
14. המערערת הוסיפה וטענה, כי לא התקיים במקרה דנן התנאי השני שנקבע בהלכת כתב, לפיו סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. המערערת טוענת, כי בהתאם לפסיקת בתי המשפט המחוזיים, מקום בו לא הוסר המחדל דהיינו לא הוצא היתר הבנייה המכשיר את הבנייה הבלתי חוקית, לא ניתן להימנע מההרשעה. נטען, כי עד לכתיבת הערעור, המשיב טרם קיבל היתר בנייה לחריגות הבנייה שביצע ומשכך טעה בית משפט קמא כאשר נמנע מהרשעתו.
15. במעמד הדיון אשר התקיים ביום 05.03.2018 הוסיפה המערערת כי היתר המכשיר את העבודות משוא כתב האישום התקבל לאחרונה, אולם אין בכך כדי לגרוע מטענותיה בערעור, זאת מאחר ועניין מתן ההיתר כשיקול להעדר הרשעה אמור להיבחן במועד מתן גזר הדין, ובענייננו במועד מתן ההחלטה לא היה בידי המשיב היתר.
16. מאידך גיסא, מבקש המשיב לדחות את הערעור ולהותיר את פסק הדין על כנו. לטענתו, מדובר בערעור על מרכיב העונש כאשר בהתאם להלכה הפסוקה, בית המשפט שלערעור אינו מתערב במרכיב

זה אלא אם מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה ואשר לא זה המקרה דנן, כאשר אין בנימוקים שהעלתה המערערת בכדי להצדיק התערבות ערכאת הערעור.

17. המשיב טוען כי אין ממש בטענת המערערת כי מדובר בעבירות חמורות אשר בית המשפט אינו רשאי להימנע מהרשעה, והפנה לפסיקה בעניין אשר במסגרתה בתי המשפט במספר של החלטות, נמנעו מהרשעת נאשמים בעבירות על חוקי התכנון והבניה. המשיב אינו חולק כי אכן מדובר בעבירות חמורות אך לטענתו אין המדובר בעבירות יותר חמורות מעבירות אחרות בחוק העונשין כמו עבירות מרמה, אלימות ורכוש אשר בתי המשפט נמנעים מהרשעת נאשמים שביצעו את העבירות הנ"ל.

18. לטענת המשיב, בית המשפט העליון כבר קבע כי הלכת כתב תחול בגמישות רבה יותר בעבירות מסוג אחריות קפידה, כאשר בדרך כלל בעבירות אלה מדובר באנשים נורמטיביים ולכן שאלת השפעת ההרשעה על סיכויי שיקום הנאשם אינה רלוונטית.

19. המשיב עוד טוען כי תהליך הוצאת ההיתר הוא תהליך מורכב וארוך וכאשר השאלה שיש לבחון היא האם המשיב פעל וביצע את המוטל עליו לצורך הוצאת ההיתר. המשיב טען כי בית משפט קמא בחן ומצא, כי המשיב פעל נמרצות ובשקיפה ראויה לצורך הוצאת ההיתר ואכן בסופו של יום ניתן לו היתר בניה, על כן אין מקום לקבל את טענת המערערת ביחס לאי הסרת המחדל.

20. יתרה מזאת המשיב טוען, כי יש לדחות את טענת המערערת לפיה המשיב ביצע את העבירות לצורך הפקת רווח כלכלי, זאת משום שלא צירפה כל ראיה בעניין. המשיב עוד הוסיף, כי החלטת המאשימה לבטל את כתב האישום כנגד הנאשמת - בת זוגו של המשיב אינה עולה בקנה אחד עם עיקרון אחידות הענישה והשוויון. לטענת המשיב המערערת מדברת "בשני לשונות", כאשר לא יכולה מחד לחשוב שהאינטרס הציבורי מאפשר לבטל את האישום כנגד הנאשמת כאשר טענותיה אינן עומדות במבחן המשפטי, ומצד שני להתעקש על הרשעת המשיב.

21. לבסוף הוסיף המשיב שהוכח כי ייגרם לו נזק קונקרטי בעקבות הרשעתו, כאשר קיים קושי רב לקבל ויזה כשיש רישום פלילי ואולי זה אף מהווה מחסום. המשיב הגיש מסמך אשר מראה כי הרישום הפלילי מהווה קריטריון חשוב לשלטונות ארה"ב.

דין והכרעה:

22. אסלק מדרכי תחילה טענת המשיב, לפיה יש להתחשב לצורך הכרעה בערעור בחזרת המערערת מכתב האישום שהוגש כנגד רעייתו. סבורני כי שיקול זה אינו רלוונטי לענייננו. המערערת ניאותה למחוק את כתב האישום, לאחר שהנאשמים פנו אליה ולאחר שהמשיב טען כי "הנאשמת מס' 2 לא היתה מעורבת כלל בבנייה" (ראו טענות ב"כ המשיב בישיבת יום 11.7.2017 - בעמוד 5 לפרוטוקול). איני

סבור, כי לאחר שהמשיב הודה במיוחס לו ואילו כתב האישום כנגד רעייתו נמחק, בין היתר בשל טענותיו, כי שיקול זו הוא רלוונטי. רעייתו של המשיב לא הורשעה ואין כל מקום לרכישת השוואה בין מי שהורשע על-פי הודאתו לבין מי שהמאשימה החליטה שלא להגיש כנגדו כתב אישום (או לבטל כתב האישום כנגדו).

23. הלכה היא, משהודה נאשם בביצוע עבירה יש להרשיעו בביצועה. תחולתו של החריג המאפשר לסיים הליך פלילי באי הרשעה שמורה למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו לבין חומרת העבירה (**הלכת כתב**), כפי שנקבע בעניין זה ברע"א 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.06.2014) כי:

"כלל יסוד הוא בשיטת משפטנו כי הליך משפטי, של מי שהוכח כי עבר עבירה פלילית, יסתיים בהרשעה. ואולם, לצידו של כלל זה קיים חריג, המאפשר לסיים את ההליך באי-הרשעתו של נאשם שהוכח שביצע עבירה, וניתן להסתפק בצו שירות לתועלת הציבור... בעניין כתב הוטעם, כי המדובר בחריג מצומצם, כאשר ההימנעות מהרשעה תהא מוצדקת אך במקרים חריגים ויוצאי דופן, 'שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה'. עוד נקבע, כי לשם הימנעות מהרשעתו של נאשם יש לבחון את התקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. האם ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם; ב. האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעתו של הנאשם, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים".

24. **בהלכת כתב** נקבעו שני תנאים שבהצטברותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם: ראשית, "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו הנאשם"; שנית, "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה...". (שם, עמ' 342). ברע"פ 5100/14 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (28.7.2014) חזר בית המשפט העליון על הכלל שנקבע בהלכת כתב וקבע, כי "תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו על מנת להימנע מהרשעה; ראשית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

25. הפסיקה הדגישה, כי על המבקש להימנע מהרשעתו להוכיח כי צפוי להיגרם לו, עקב הרשעתו, פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית, כאשר אין להידרש לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (01.01.2013)) "יש להראות, בהקשר זה, כי הפגיעה הצפויה בסיכויי שיקומו או בעתידו של הנאשם 'אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית' שיש בהרשעה. במסגרת האינטרס הציבורי יינתן משקל ל'הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו,

ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות" (רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.04.2014)).

26. בית המשפט נדרש לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו הצורך במיצוי ההליך הפלילי בדרך של הרשעה כדי להשיג הרתעה ואכיפה שוויונית בין נאשמים, מול נסיבותיו של הנאשם אשר במסגרת זו נשקלים שיקולים המתייחסים לטיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצבו הבריאותי והנזק הצפוי להיגרם לו מהרשעה (רע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (31.12.2007) (להלן: "**עניין לאופר**")). כן ראו החלטות בית המשפט העליון מעת האחרונה: רע"פ 10232/17 **ראובן נ' מדינת ישראל** (14.03.2018); רע"פ 619/18 **בזינסקי נ' מדינת ישראל** (01.03.2018).

27. בתי המשפט אף נדרשו לשאלת הרשעת נאשמים שביצעו עבירות בניגוד לחוק התכנון והבנייה. נקבע, כי על בית המשפט הדין בשאלת הרשעתו או העדר הרשעתו של נאשם להתרשם שהרשעתו מביאה לפגיעה שעוצמתה גוברת על יתר השיקולים הצריכים לעניין, אף בהינתן סוג העבירות בעניינו (השוו: רע"פ 3602/17 **כהן נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה טייבה** (02.08.2017); רע"פ 8971/15 **כל בו חצי חינוך בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד לאיכות הסביבה** (27.01.2016) במסגרתו חזר בית המשפט על התנאי שיש להוכיח נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעת הנאשם). בתי המשפט הבהירו כי אין להקל ראש בעבירות בניגוד לחוק התכנון והבנייה המהוות עבירות חמורות שהפכו לתופעה רחבת היקף הפוגעת בשלטון החוק ודורשת את התייחסותה המחמירה של מערכת השפיטה. בית המשפט העליון קבע לא אחת כי "**...וודאי שאיני יכול לקבל את ההנחה כי עבירות תכנון ובניה הינן מטבען עבירות 'קלות' המצדיקות מבחן מקל כאמור. נהפוך הוא, כשם שנקבע לא אחת, גם מלפני בית משפט זה, עבירות אלו הינן מסוג העבירות אשר הפכו לתופעה רחבת היקף הדורשת את התייחסותה המחמירה של מערכת השפיטה ומשכך גבר האינטרס הציבורי בהרשעה אשר תעביר מסר חד משמעי באשר לאיסור**" (רע"פ 2460/09 **לשם נ' מדינת ישראל** (25.06.2009)).

28. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בהחלטת בית משפט קמא, בתסקיר שירות המבחן ובמכלול המסמכים שהוגשו לעיוני, מצאתי, ולא בלי התלבטות וחרף היותו של המקרה גבולי, לדחות את הערעור.

29. מדובר במשיב בן 41, אדם נורמטיבי, נעדר הרשעות קודמות, במשך שנים רבות ניהל אורח חיים נורמטיבי, וכיום עובד כעצמאי ובעל חברת סטארט-אפ. בפני שירות המבחן הכיר בבעייתיות ובתוצאות מעשיו ואף פעל נמרצות להכשרת הבנייה וכאשר בדיון בפניי הוצג אישור סופי בדבר ההיתר שקיבל המשיב. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו וזאת נוכח היותו נעדר הרשעות פליליות קודמות, ולאחר שהתרשם כי המשיב הורתע משמעותית מההליך המשפטי המתקיים כנגדו, וכן על מנת להימנע מפגיעה עתידית במשיב במישור התעסוקתי. בנוסף, נסיבות ביצוע העבירה, גודל המבנה נושא הדיון, מאמציו של המשיב ופעולותיו הנמרצות להכשרת הבניה אשר קיבלה היתר סופי לאחרונה, אינם

מעמידים את מעשיו של המשיב ברף הגבוה של החומרה. על כן, יש מקום, לאור נסיבות ביצוע העבירה, מאפייני אישיותו של המשיב ותסקיר שירות המבחן לשקול שלא להרשיע את המשיב לו יוכח כי ההרשעה עלולה לגרום לו נזק בעתיד. השאלה, אפוא, היא אם הרים המשיב את הנטל המוטל עליו כי ייגרם לו נזק קונקרטי בשל הרשעתו בפלילים.

30. בית המשפט קבע, כי ייתכן וייגרם למשיב נזק המתבטא במניעת כניסתו לארה"ב וכן על מנת למנוע נזק למיזם של המשיב קבע כי יש להימנע מהרשעתו. אודה, כי התלבטתי אם המשיב המשיב נזק קונקרטי שייגרם לו או למיזם שלו כתוצאה מן ההרשעה ולאחר ששקלתי בדבר, מצאתי לאמץ הכרעת בית משפט קמא ולקבוע כי לאור הנזק שצפוי להיגרם למשיב ובאיזון הראוי בין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לבין אותו נזק יש להימנע מהרשעת המשיב.

31. בנספח ב' צירף המשיב מאמר שפורסם בכתב העת Express בנוגע לכניסה וגירוש מארה"ב בעקבות הרשעה בפלילים. מעיון במאמר עולה כי אכן ישנן דרישות קפדניות למתן היתר כניסה לארה"ב, והסתבכות עם החוק עלולה להוות מעין שיקול לדחיית בקשה לקבלת היתר, אך זאת כאשר מדובר בעבירות שיש עמן קלון מוסרי "Moral turpitude". מעיון ברשימת העבירות המצויות במאמר אשר נחשבות לעבירות עם קלון מוסרי בארה"ב, מצאתי כי העבירה בניגוד לחוק התכנון והבנייה אינה נכללת ברשימה זו אולם מאחר וכתב האישום כלל עבירה של הפרת צו מנהלי עלולה עבירה זו להתפרש על דרך החומרה ולהיכנס תחת הגדרת Crimes against government ולשלול מן המשיב אפשרות כניסה לארה"ב ובכך לפגוע פגיעה אנושה במיזם שהמשיב עומל עליו מזה שנה. מן הנספח שהוגש לעיוני והוגש לבית משפט קמא עולה כי המשיב הקים סטארט-אפ בשם by pal אשר המשיב נמצא במתחם יזמות ברעננה מזה שנה והוא זקוק למשקיעים שיבדקו אם המשיב הורשע בפלילים. עוד עולה מן המסמך, כי משקיעים מחו"ל יבקשו להיפגש עם היזם והרשעתו של המשיב עלולה לגרום נזק בלתי הפיך למיזם מאחר והמשיב ייתכן ולא יוכל להגיע לארה"ב. לפיכך, ולאור האמור לעיל, מצאתי לאמץ החלטת בית משפט קמא שהחליט שלא להרשיע את המשיב.

32. למסקנתי זו הגעתי לאור דברי בית המשפט העליון באשר להחלת הלכת כתב "בגמישות רבה יותר" כאשר מדובר בעבירות מן הסוג הנדון; וכך קבע בית המשפט העליון ברע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי**, פסקה 39 (10.09.2013): **"לסיכום - הגם שההלכה הקיימת שלפיה הרשעה בפלילים היא הכלל, והימנעות ממנה היא החריג, עומדת בעינה, ניתן להחיל הלכה זו בגמישות רבה יותר כאשר מדובר בעבירות אסדרתיות של אחריות קפידה"**.

33. לסיכום, לאור חומרת העבירה שאינה ברף הגבוה, התנהגותו בעת ביצוע העבירה, השגת היתר (הגם שזה הושג לאחר ההרשעה), מסקנות שירות המבחן ולאור הנזק שייגרם למשיב ולמיזמו, מצאתי, שלא להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא ולדחות את הערעור.

34. סיכומו של דבר, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ח, 29 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.